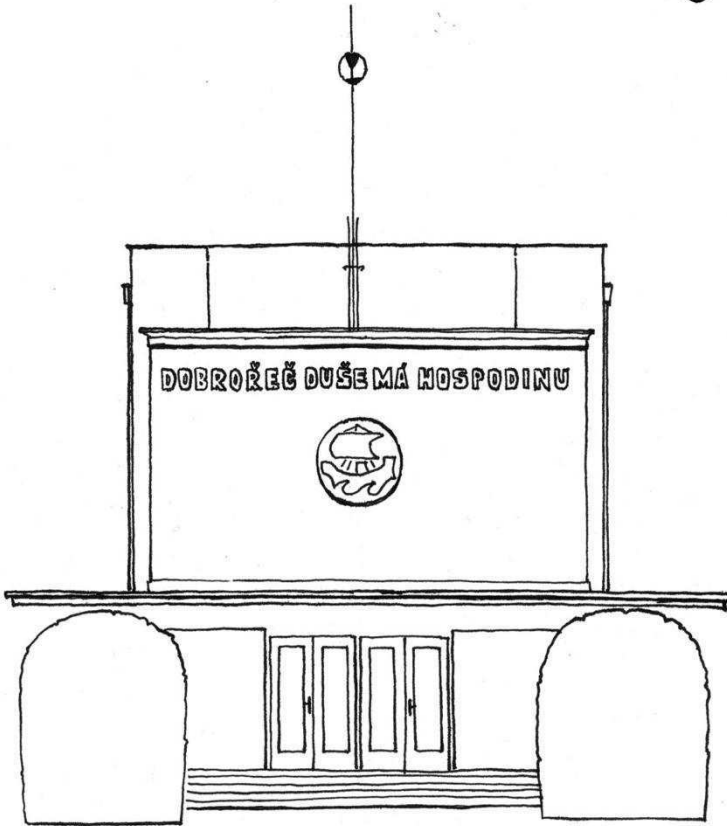

8/2012

BRNEŇSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

SETKÁVÁNÍ

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Olga Tydlitátová, faráři
seniorátní faráři: Jiří Šimsa a Marta Židková
kurátor: Václav Matoulek

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Hauserová, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera

Farní sbor ČCE v Brně - Husovičích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

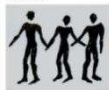
Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar, farář
kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE – středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2012 (XIV). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč. Roční předplatné 120 Kč, sponzorské 150 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. ■|■|■|■|
Vychází 10x ročně s finanční podporou statutárního města Brna.

Olympiáda osobních úspěchů

Milí čtenáři Setkávání,

léto nám skončilo s definitivní platností, prázdniny a čas dovolených si s úsměvem na rtech připomínáme už jen prohlížením fotografií.

Mnozí z nás brzy začnou propadat nevlídným náladám spojeným s podzimem a jeho pochmurným počasím, ale vězte, že dříve, než začnete na internetu a v časopisech pročítat články: „Jak na podzimní depresi“ nebo „Máte skleslou náladu a jste příliš unavení? Zkuste naše pilulky!“ - podívejte se kolem sebe a věřte mi, že toho dobrého se kolem nás a i právě nám děje opravdu spousta. Když se zamyslíme, tak zjistíme, že žádné pilulky ani rady vlastní možné tenhle podzim nebudeme potřebovat.

Někdy je totiž naše špatná nálada až deprese jen převlečená, jak bych tak rekla, rozmazlenost a nevděk nad tím, co máme a zdaleka mít nemusíme.

Dříve než budeme naštvaní z toho, že musíme vstávat do práce a do školy za tmy, venku je zas škaredě, musíme doma uklízet, ještě jsme pořádně nevysypali písek z bot od moře a nemáme na něco peníze a sousedka od vedle nás drbe před celou vesnicí a já nevím co dalšího ještě, dovolme si ten v dnešní uspěchané době luxus chvíli se zastavit a zamyslet se nad tím, že je lepší do té práce vstát než žádnou nemít, že je skvělé mít svoje „doma“, a poklepme si na rameno, že nejsme tak zapšklí vůči světu jako sousedka.

Přece nejsme každý taková celebrita, abychom byli nabručení proto, že si teď nemůžeme koupit nové auto, nemůžeme shodit kila navíc. Nejsme jednoduše takoví, že bychom mysleli jen sami na sebe.

Ano, musíme zvládat své povinnosti, kterých kolikrát není úplně málo, ale rozhlédněme se a podívejme se na to, co pro nás také dělají ostatní, není to důvod k radosti? A pak si také važme toho, když můžeme udělat a děláme něco pro druhé – važme si toho, že to vůbec udělat můžeme.

Teď si říkáte: „to toho mám málo, jo? To si mám ještě něco přibírat a někomu víc pomáhat, nebo co?“

Odpověď je snadná: Nemusíte. Naopak! Pochvalte se za to, co děláte. Ruku na srdce. Kdo jiný umí dělat tak skvělé svačiny dětem do školy? A věřte mi, že vím, s jakou hrdostí je děti rozbalují a třeba vyměňují. Kdo z vás chodí do práce a vydělává peníze? Na rodinu, na ostatní, na sebe. Koho neživí stát? Kdo chodí do školy a ne za školu? Kdo pomáhá jakýmkoliv způsobem ostatním, ať už zakoupením Nového Prostoru, úsměvem, manuální prací nebo vlídným slovem? V tomto směru není malých pomoci.

Jsem si jistá, že každý z vás, když se zamyslí, najde takových činností desítky.

A to jsou právě naše osobní úspěchy; to, že vám za ně nikdo neděkuje, že neslyšíte zpívat hymnu a nečeká vás zástup obdivovatelů, zkrátka že vám vaše konání přijde normální, vůbec neznamená, že úspěšní nejste. Právě

naopak. Nemyslíte totiž sami na sebe, ale v dnešní uspěchané době se obracíte na ty druhé, zajímáte se o ně a staráte se.

A tak tedy - v jaké disciplíně právě vaší osobní olympiády byste získali zlatou medaili vy?

Eliška P.

BYLO

Prázdninový Blažkov sboru Brno I

Jak je v našem sboru tradicí, také letos se uskutečnil prázdninový Blažkov členů sboru Brno I a jejich přátel. Už samotný počet přihlášených lidí (asi 75) naznačoval, že to tentokrát bude opravdu netradiční. Protože ubytovací kapacity nebyly s to pojmout tolik lidí, bylo po sobotním příjezdu zapotřebí postavit vojenský stan, kam se nastěhovali mládežníci.

Neděli jsme zahájili snídaní a společnou cestou do blažkovského kostela, kde proběhla bohoslužba. Zbytek horkého dne strávil každý po svém – někteří se jeli koupat nebo byli v lese, jiní trávili slunný den u počítačů a filmů.

Od pondělí již týden probíhal podle obvyklého scénáře: dopolední program byl zvlášť pro děti a zvlášť pro dospělé. Dospělí se pod vedením bratra faráře Grubera věnovali druhé a třetí kapitole knihy Zjevení, tedy dopisům, které psal Jan jednotlivým sborům. Program pro děti, který byl zaměřen na důležité starozákonní bitvy, připravila spolu s mládeží Katka Rybáriková. Povinnou výbavou každého dítěte byla zbroj vlastní výroby, která byla dětmi využívána i ve volném čase. Odpoledne si každý plánoval dle vlastní nálady a uvážení -

podnikaly se cyklovýlety, jezdilo se koupat, hrál se volejbal, někteří se věnovali práci pro tábor, jiní tvořivé činnosti. Ve čtvrtek proběhla bohoslužba s večeří Páně, v pátek zase společná hra dospělých s dětmi a táborák. Neméně rozmanité byly večerní programy. Nejmenším se promítal večerníček – Děti z Bullerbynu. Jeden večer byla připravena soutěž ve znalosti filmů a seriálů, které se zúčastnily všechny věkové kategorie. Další program byl vyčleněn povídání o amerických volbách, jiný zase hudebnímu programu věnovanému Vzkříšení G. F. Händela. Po zbytek večerů se povídalo, popíjelo dobré víno, hrály se společenské hry, sledovaly se filmy. Zajímavým zpestřením byl mezigenerační rozhovor dospělých a dospívajících, v rámci kterého si skupiny navzájem kladly otázky týkající se partnerských vztahů, manželství, sboru, peněz, facebooku atd. Snad byla různorodost názorů přínosem.

Věřím, že si na Blažkově každý přišel na své. Myslím, že je na co vzpomínat: třeba na padající a protékající hangár, kadibudky smrdící čpavkem, vojenské nástupy a jiné.

Díky všem, kteří přiložili ruku k dílu a podíleli se na zdárném průběhu pobytu. Díky Bohu za křesťanské společenství a příležitost setkat se (nejen) s lidmi z našeho sboru a prožít s nimi pěkný týden v přírodě.

Kristina Malachová

Lesem 2012

Jak to všechno začalo? Sám nevím. Přijel jsem na tuto akci poprvé a navíc o den později, neboť jsem se vracel z jiné akce. První moment, který jsem zde zažil, bylo pondělní ráno, kdy jsem přijel do areálu Blažkova. Byl jsem přivítán a dorazil jsem tak akorát na oběd. Zjistil jsem, že je zde asi třicet mládežníků ze všech možných sborů po celé Moravě vedených sešraným pětičlenným vedením. Celý program tábora probíhal prakticky každý den stejně. Ráno v osm snídaně, hned po snídani začal dopolední program. Vedl ho farář žďárského evangelického sboru M. Erdinger. Šlo o přednášky s námětem nejen křesťanským, ale týkající se i běžných každodenních činností, s následující debatou. Myslím, že se dopolední programy zdály všem velmi zajímavé. Po obědě bylo vždy krátké volno a pak hurá na odpolední bojovku. Každý den byla v odpoledním programu zajímavá sportovní hra s výjimkou jednoho dne, kdy byla noční hra. Ta mě zaujala asi nejvíc. V podstatě šlo o to, že jsme měli projít úsek asi 1,5 km, který se táhl krajinou. Problém byl však v tom, že většina skupiny si vylosovala handicap, který jim zabraňoval vidět, používat levou či pravou nohu, anebo prostě nesměli během celé hry promluvit, což značně komplikovalo komunikaci. Logicky vzato bylo potřeba, aby zdraví jedinci pomáhali těm handicapovaným, ale vzhledem k přibývajícím handicapům v průběhu hry při plnění některých úkolů se občas stávalo, že slepý musel podírat jednohého, který jakžtakž korigoval směr cesty. Asi ve dvě v noci dorazila do tábora skupina unavených, slepých a skákajících lidí, kteří ihned strhali šátky z očí, najedli se zbylých buchet v kuchyni a po večerní hygieně (někteří i bez ní) šli okamžitě spát.

Po svačině následovaly takzvané workshopy, neboli volitelný program. Myslím, že připravit víc programů najednou, aby si lidi mohli vybrat, vůbec není špatný nápad. Ba naopak, protože každého zajímá něco jiného, a pokud se u ostatních programů musel někdo přizpůsobovat, tady si může vybrat to, co ho baví. Nakonec byly večerní programy, které byly vždy různé (promítání, stolní hry, scénky apod.). Myslím, že to byl celkově zajímavý týden s fajn lidmi a určitě doporučuji veškeré mládeži, která teď čte můj článek, aby příští rok jela na LESEM taky.

František Osvald

Kemp mládeže ve Strmilově

Kemp mládeže „Pod jednou střechou“ se konal na začátku prázdnin. Všichni účastníci zde měli na výběr ze čtyř kurzů: fotografický, taneční, biblicko-tématický a mnou zvolený kurz přežití. V rámci našeho programu probíhal každý den stejně, dopoledne dvě hodiny sebeobrany a odpoledne teorie. Když byl tábor v polovině, vzbudili nás vedoucí o půl jedenácté večer a byli jsme odvezeni na neznámé místo, dostali jsme mapu a tatranku a museli jsme dojít zpátky do Strmilova. Cesta byla dlouhá asi 30 km a do školy, kde jsme bydleli, jsme se vrátili kolem deváté ráno. Na závěr tábora předvedli účastníci každé dílny, co se za ten týden naučili.

Martin Němeček

Ekumenické setkání s Biblií a uměním

I letos v červenci se konalo v Třebíči setkání známé pod zkratkou ESBU. Letošní rok byl jubilejní, neboť tato akce se konala již podvacáté (a mezi účastníky bylo dokonce několik těch, kteří žádnou z nich nevynechali). Pro lepší vzpomínání byly v zasedací místnosti trebičského hotelu Atom připraveny nástěnky s uvedením seznamu všech probíraných témat i účastníků jednotlivých ročníků. Nechyběla ani obrazová dokumentace a vzpomínkový večer, který moderovala hlavní organizátorka celé akce Mgr. Eva Knapová, Jiřina Šiklová a Helena Klímová, společně s nestárnoucí farářkou Věrou Lukášovou. Jejich vzpomínání bylo korunováno rozdělením upomínkového dárku všem asi 80 účastníkům letošního ročníku. Každý obdržel obálku s velmi vtipnou básničkou, charakterizující povahové rysy zájemců o ESBU, přičemž autoři použili pouze slova začínající písmenem U. (Navíc byl přiložen keramický přívěšek rovněž ve tvaru U). Tento jemný, inteligentní humor se nedá slovy popsat, ale kdo má citlivé vnímání, ocení hloubku vztahu těch, kteří věnovali svůj čas a um, aby udělali radost druhým. A v tom je myslím kouzlo těchto setkávání, která bez zvláštní publicity „přivábí“ seniory, aby se jich po léta opakovaně zúčastňovali. Jsou pečlivě a s láskou připravena týmem lidí, kteří mají co říci, promýšlí moudrou koncepci stáří a zvolí řečníky obdobných kvalit. Ti se pak po svých přednáškách a následných diskusích netají s tím, že se jim velmi dobře hovořilo a mnohdy byla reakce posluchačů i pro ně přínosná.

Letošní ročník nesl název: „Vaše Ano ať je vždycky Ano a Ne ať je Ne“ a podtext: „Vzdal ode mne šálení a živé slovo“ (podle Jk 5,12 a Př 30,8) aneb O moci médií. Hned úvodní večer jsme měli možnost shlédnout americký film Vrtěti psem, který nám šokujícím způsobem ukázal, jak lze pomocí televize manipulovat míněním lidí vysíláním uměle zinscenovaných a tendenčně vymyšlených událostí, navíc natočených v ateliérech a přitom předstírajících, že se jedná o reportáž z terénu. Shodli jsme se na tom, že až takové švindly jsme nečekali a mnohým se až teď ukázalo, jak silná je moc médií. Měli jsme možnost se o tom přesvědčit i v dalším snímku Český sen, který zdokumentoval chování lidí, kteří podlehli zcela vymyšlené české reklamě na otevření nového nákupního střediska v Praze-Letňanech. Po shlédnutí tohoto filmu byla diskuse s jeho tvůrci V. Klusákem a F. Remundou, kteří ho v roce 1994 natočili jako svou závěrečnou práci na FAMU.

Ranní biblická zahájení připravila V. Lukášová a M. Vašina. Oba je aktualizovali současnými problémy, a tak jsme se dostali i k tématu, do jaké míry by se odsouhlasení církevních restitucí mohlo stát pastí pro zvěstování Krista naší společnosti. V průběhu týdne jsme vyslechli skvělé přednášky Petry Procházkové o jejich zkušenostech z Čečenska a Afganistánu. Pozitivně nás překvapila svou otevřeností a upřímností a zároveň ohromila svými schopnostmi a odvahou.

V dalších dnech vystoupil redaktor Karel Hvíždala, který nás seznámil s historickým vývojem světové i české žurnalistiky. Upozornil nás na začínající ohrožení objektivitu informací v důsledku propojení médií s byznysem a politikou. Také pochválil úroveň týdeníku Respekt. Po něm následovala přednáška prof. Jana Sokola, která byla zároveň úvodem do panelové diskuse týkající se fenoménu moci a způsobu jejího uchopení. Mimo jiné se konstatovalo, že média jsou prostředkem, jak dávat lidi dohromady, a v moderní společnosti nás udržují v určité pohotovosti.

Středa byla věnována celodennímu výletu. Navštívili jsme zámek Náměšť nad Oslavou a Kralice s prohlídkou muzea Bible. V kralickém kostele jsme využili nádhernou akustiku a zaspívali píseň „Mocný Bože, při Kristovu...“

Čtvrtek byl věnován tradičně Izraeli. O izraelsko-palestinských problémech a jejich prezentaci v médiích nás přišel informovat redaktor a dřívější hlasatel BBC Jefim Fištejn. Pochopili jsme, jak zkreslené informace máme k dispozici, a zároveň jak samotný Izrael se nemá o koho opřít, protože i OSN přestává být funkční organizací. Tím víc je obdivuhodné, že Židům nevymizel optimismus a chuť hájit dál svá práva. Ve čtvrtečním odpolední nás zaujalo vyprávění válečné hlasatelky rádia Sarajevo paní Goranky Oljača, která barvitě popsala začátky konfliktů mezi zeměmi bývalé Jugoslávie (myslím, že mnohým z nás posluchačů šel mráz po zádech při představě, že by to podobně, bratrovražedně, bylo mohlo probíhat u nás při osamostatňování Slovenska). Čtvrteční večer byl určen ekumenické bohoslužbě, která se tentokrát konala v evangelickém kostele v Třebíči.

Pátek byl hned zrána ozvláštněn dvěma přednáškami. Nejprve nám farář Jaroslav Pechar z evangelického sboru v Praze-Braníku přednášel na téma Mediální věk a internet. Vtipně a živě nás informoval o současných

možnostech dorozumívání, oblíbených zvláště mezi mladými lidmi. Zmínil i rizika závislosti a poruch na duchu, duši i na těle a poradil, aby byl umístěn rodinný počítač do obýváku, pro přehled, kolik hodin u něj děti stráví. Pokusil se nás přesvědčit, že lze internet použít i pro komunikaci pastorační, ale tomu v následné diskusi mnozí oponovali. V kritice se ozvaly obavy z ohrožení nezralých jedinců kyberšikanou, pornografií, flirtováním a podobně, což zvyšuje nárok na ochranu zodpovědnými osobami. Dalším řečníkem byl farář Pavel Klinecký, který nás informoval o tvorbě televizního pořadu Uchem jehly. Páteční odpoledne patřilo již tradiční zahradní slavnosti, na kterou si účastnice nasadí apartní kloboučky a muži si vezmou motýlky. Program spoluvytvářejí účastníci svými příspěvky. Letos jsme mohli slyšet koncert židovských melodií a zpěvů v podání skupiny Klezmeři. Hudbě byl věnován i večer, a to varhanním koncertem v bazilice. Program celého týdne moderoval farář Michal Otřisal, který je, jak známo, tvůrcem televizního pořadu Křesťanský magazín. Jako zasvěcený člověk nám sdělil řadu zajímavostí a poukázal na složitost evangelizace dnešního člověka. Nicméně se o to snaží. Řekl: „Jak to zařídit, aby člověk dostal chuť odpovědět na Boží otázku: Člověče, kde jsi? Naším úkolem je ukázat, že nové lidství je možné. Média se vepala do role ovlivňování lidství - určují důležitost věcí a tomu je potřeba se umět bránit.“ Sobota patřila valné hromadě a plánům na příští setkání. Rádi se tam s manželem opět vypravíme.

Jana Slámová

Máme proč se veselit a radovat

Katolická charismatická konference: BVV, 11. – 15. 7. 2012

„Beránku můj, skláním se před slávou Tvou, jsem tak svobodný před Tebou. Beránku můj, vyznávám se z hříchů svých, z lásky krví vykoupených. Lásku Tvou našel jsem, Pane, mám Tě rád, Tys život za mě dal, když jsi na kříži umíral. Sláva Tvá, sláva Tvá, své prázdné ruce k Tobě pozvedám, ve Tvém náručí vždy ožívám. Beránku můj, skláním se před láskou Tvou, jež smývá každou vinu mou. Beránku můj, vím, Ty toužíš se mnou být, ve svém náručí mě vždy mít.“

To byla slova jedné z prvních písniček, které jsme zpívali na letošní konferenci. Je úžasné si připomínat nádhernou zprávu od našeho Boha, že jsem milovaným dítětem, které je milováno do krajnosti a bezpodmínečně! Vděčnost, radost a přítomnost Božího Ducha na konferenci je nepřehlédnutelná! Máme proč se veselit a radovat. To bylo motto a téma letošní Katolické charismatické konference.

Již čtvrtým rokem moje rodina navštěvuje každoročně konferenci, která se koná v Brně v areálu BVV. I letos jsme se nezapomněli na konferenci přihlásit a již od konce dubna se na setkání s Bohem i křesťany těšit. Děti se opět ptaly, kdy už bude konference. Jsem moc rád, kdykoli jedeme okolo, že si děti vzpomenu na krásný konferenční čas. Bylo vidět, že ne jenom my dospělí přijímáme konferenci jako prostor pro setkání a načerpání životní síly od našeho Pána.

Díky za konferenci.

Příprava na konferenci je pro nás vždy celkem hektická: nesmíme zapomenout deku, karimatku, hry pro děti, vodu, koloběžky, kávu, kolečkové brusle, lego, pastelky, chléb, nůžky, klekačku („štokrle“ z Taizé), helmy a chrániče, peníze, sušenky, polštář, no prostě je toho hodně. Všimli jste si něčeho? Každý asi zbystrí, že chybí Svíták či jiný zpěvník, Bible či alespoň Nový zákon. Zpěvník na konferenci nepotřebujete, neboť všechny texty buď již znáte, nebo si je přečtete na velkoplošných obrazovkách v sále. Bibli si v případě potřeby můžete zakoupit na místním stánku „Bible Point,“ a že jich tam bylo druhů. Děti letos nejvíce zaujala Bible (tedy Nový zákon) ponořený v akváriu s vodou – inu Bible do nepohody, nebo že by patřila k nám domů do vany? Uvidíme!

Jakmile projedete branou (my jezdíme autem) do prostor výstaviště, narazíte na „citrusy“, kteří zajišťují po dobu celé konference servis pro všechny návštěvníky. Citrusem se může stát kdokoli, kdo chce organizačně pomoci s chodem konference. Jsou to převážně mladí lidé ve věku 13 – 20 let. Proč jsou to citrusy? Prostě proto, že jsou oblečeni buď do sytě žlutých triček (citróny) nebo do sytě oranžových triček (pomeranče). Kdykoli cokoli potřebujete, jsou vám k dispozici. A jsou dobří! Je úžasné, že již takto mladí lidé jsou ochotni na sebe vzít tu radost služby pro ostatní. Bez nich by konference nebyla tím, čím je. Jenom pro zajímavost, letos jich bylo okolo 150! Nejvíce jsou citrusy ždímani na paralelní dětské konferenci, kde připravují program pro děti již od 4 let. Děti slouží dětem. Kdo jiný může být autentickým svědkem pro dětskou duši než jeho starší kamarád? Já osobně jsem vděčný za „pomeranče“ Mikuláše, který se staral spolu s dalšími o skupinku šestiletých dětí, kam chodila dcera Klárka. Byl prima a troufám si říci, že pro holky byl i vzorem. Díky za něj.

Když už jako rodina rozložíte svoji deku, karimatku, polštářky v hlavním sále, můžete si vydechnout. Máte vyhráno! Už vás čeká jenom nádherný čas s Pánem. Kdo rád zpívá písně v první osobě jednotného čísla, tedy řečeno jednoduše a jasně, kdo rád zpívá písně ze sebe a za sebe, ten bude nadšený. Převážná většina písní je o tom, že jsem vděčný Bohu za nezasloužený dar spásy v Pánu Ježíši, jsou to písně oslavující Boha, písně radosti a chval.

Musím připojit i svoje osobní svědectví s muzikou na konferenci. Všechny písně se mě velmi dotýkají, zpívám je velmi rád a ze srdce. Doprovázejí mě celým následujícím rokem: zpívám si je v autě na svých četných služebních cestách, zpívám si je ráno cestou do práce (opět v autě) jako poděkování za lásku, péči a milost, kterou dostávám od Pána, děti si je rády sami notují. Písně z konference si může každý odnést na CD i spolu se zpěvníkem; proto

již není třeba žádný zpěvník brát na konferenci! Letos mě nejvíce oslovila píseň s názvem „Ježíši jsi spása duše mé“, kde se zpívá: „Ty jsi slávy Král, jen jednu touhu mám, s Tebou být, jen s Tebou být, s Tebou být, jen s Tebou žít. Ježíši, jsi spása duše mé, tak navěky Ti budu vzdávat chválu svou.“

Svá zamyšlení k tématu konference, kterým bylo podobenství o marnotratném synu, předkládal francouzský kněz a řeholník P. Daniel-Ange, evangelizátor, kazatel a také autor mnoha knih, dále pak karmelitán P. Vojtěch Kodet, koordinátorka charismatického hnutí v katolické církvi v České republice Kateřina Lachmanová, P. Angelo Scarano, Veronika Barátová a další.

Setkání s ostatními zapálenými křesťany je pro mě vždy povzbuzením. Letos pro mě bylo velikým povzbuzením krátce si pohovořit a setkat se s mojí učitelkou, která mě učila v první třídě. Dvacet osm let jsme se neviděli a přece to bylo setkání, při kterém si bylo co říci a na co vzpomínat. Bylo úžasné pozorovat, s jakou láskou mluví o svém povolání učit děti. To se dnes často nevidí mít učitelství jako povolání, nikoli pouze jako práci. Pochopil jsem, proč jsme ji jako školáci milovali - ona měla a má ráda děti i svoji práci. Jsem vděčný za taková osobní setkání. A na konferenci jsem jich zažil každý rok hned několik.

V pátečním večerním bloku přednášel P. Aleš Opatrný na téma „Manželské radosti a strasti“. Rotunda pavilonu A, kde se přednáška konala, byla přeplněná. Lidé seděli na schodech, na zemi na pódiu, prostě všude. Stál jsem na malém prostoru na schodech a pokoušel se utiřit křičící Kamilkou uvázanou v šátku na mém srdci a přemýšlel o tom, jaké radosti manželské jsem za těch úžasných 12 let se svou báječnou ženou dosud nezakusil a čím mě tedy ještě může oslovit tato přednáška. A oslovila mě. Manželství je celoživotní nádherná pouť, na které je třeba krůček po krůčku postupovat k životnímu cíli – k Božímu království. P. Opatrný ve své přednášce vyslovil základní všeobecně známou myšlenkou, která zněla: „Manželství je spojení dvou lidí: muže a ženy. Muž i žena jsou lidé – tedy hříšníci. Odtud pramení řada strasti...“ Celkem jednoduchá věta a přece pro mě vystihla podstatu. Hřích a důsledky hříchu na nás všechny doléhají a sami se s tím nedokážeme vyrovnat. Pokud otevřeme sebe i své manželství Bohu, tomu, který jako jediný dokáže naše zranění a životní trampoty, maléry přikrýt svojí láskou, pak bude manželství požehnané. Budeme moci spolu s Bohem překonávat všechny těžkosti našich životů. Nebudeme na nic sami. Bez Boha nejsem nic a moje manželství bude jenom stínem toho, čím by mohlo či mělo být.

Ve stejném čase moje žena a nejstarší dcera tancovaly biblické tance s Komunitou Blahoslavenství. Modlitba gestem a tancem je úžasná. To, co nelze slovy sdělit, lze předat pohybem, tancem. Vzdávat chválu Pánu tancem je úžasné. Je úžasné to nejen pozorovat, ale i osobně zažít.

Vyvrcholením celého setkání je pro mě sobotní večer, kdy je v hlavním sálu pavilonu F spojeno zpěvem chval a modlitbami ohromné množství lidí. Večer chval začíná zpěvem krásných písní, které oslavují Pána a vyznávají naši víru: „*Já vím, můžu žít z Tvé lásky, chráníš mocí svou mé pády. Radostí*

jsi mou, zpívám chválu svou. Ty jsi můj štít, můj Král, moje píseň, co tak krásně zní, můj úkryt, má skála, v mé nouzi přicházíš, jsi spása má."

Po bloku písní nastane čtení z Písma a krátké zamyšlení. Letos se ho ujal stejně jako loni P. Vojtěch Kodet. Nakonec přichází přímluvné modlitby. Tentokrát byly určeny dětem, mládeži (citrusům). Vyprošovali jsme požehnání pro mladé, vkládali na ně ruce. Modlili jsme se za rodiny, kterým se narodily děti s postižením, a za sílu do této životní situace, za odvahu, za lásku a pomoc. Vzdávali jsme chválu za jejich životní hrdinství a lásku k jejich milovaným dětem. Přicházeli jsme s díky a chválami před Pána. Odevzdávali jsme mu své životní trable a tíhu prožitých traumat, vyznávali svoje hříchy. Chvíli jsem stál, pak klečel a nakonec plakal v Božím náručí. Cítil jsem nesmírnou milost, lásku a přítomnost Boží mezi námi. „*Pane můj, Ty jediný a vzácný, Pane můj, Ty jediný, svatý Králi, s láskou Tě chválím, s úctou se skláním. Ty Pán jsi můj, Ty Pán jsi můj jediný.*”

Milan Cahlík

Fotografie z konferencí naleznete na <http://konference.cho.cz>, písně zpívané si můžete ve formě CD objednat na emailové adrese chapela@seznam.cz. Jenom připomínám, že příští rok bude konference opět v Brně v areálu BVV, a to v termínu 10. - 14. 7. 2013.

Když je nouze nejvyšší...

Stalo se o letošních prázdninách v Krkonoších, poblíž Vrchlabí, vlastně na strmém kopci, jímž stoupají dopravní prostředky poněkud krkolomně, až povážlivě k herlíkovickému Horskému domovu (mnozí jej znáte, a kdo ne, uvidí i z toho, co zde napíšu, že poznat jej stojí za to). Silnička vedoucí kopcem se opravovala a ve chvíli, o níž chci psát, byla vysypaná jakýmsi silničářským podkladem, dosud nezalitá asfaltem, zato důkladně zalitá nedávným hustým deštěm. Vraceli jsme se autem z výletu do Jánských lázní a měli jsme už za sebou dost příšerné krupobití – prý takové kroupy dokáží i prorazit kapotu, což jsme v oné situaci naštěstí ani nevěděli. A v takovém terénu na oné silničce jsme uvízli, řidička to asi se snahou vymanit kola z bahna přehnala a po chvíli bylo zjevné, že s autem něco není v pořádku. Mohlo být hůř: auto ještě stačila otočit a dojet (opravdu jen tak tak) na vrchlabské náměstí. Děti vzadu pocítily nervozitu dospělé posádky auta a začaly napřed kňučet, potom řvát. Babička, pisatelka těchto řádků, se do poslední chvíle pokoušela udržet situaci v rovině humoru a nakonec jí nezbylo, než dětem oznámit, že Pán Bůh lidem vždycky nějak pomůže. Podle onoho lidového „*když je nouze nejvyšší, pomoc boží nejbližší*“, a taky že ano.

Z vrchlabského náměstí jsme zavolaly (my ženy, dospělá posádka) do Horského domova v Herlíkovicích panu správci Petru Bártovi (nějakým šťastným řízením jsem měla jeho číslo ještě nevymazané z předchozích hovorů stále v mobilu), a on nejenže pro nás přijel a odvezl do bezpečí domova a k večeři, ale taky zavolal do autoservisu, vymohl z jeho pracovníka

slib, že se na auto hned další den podívá, druhý den sjel i s řidičkou do Vrchlabí, auto (neukradené a nevybrakované) z náměstí s pracovníkem servisu do dílny odtáhl (byla to spojka) a třetí den, dávno předtím, než jsme auto potřebovali k návratu do Brna, znovu řidičku zavezl do servisu a auto bylo v pořádku – i když to cosi stálo, aby taky ne.

Je už zbytečné uvažovat o tom, jak jinak to všechno mohlo dopadnout, ale je dobré mít na mysli, že to mohlo dopadnout všelijak, kdyby neměl Pán Bůh své nástroje, jak člověku v nouzi pomoci. Že jsou těmi nástroji často zase lidé, jsme si na panu Bártovi, správci Horského domova v Herlíkovicích, velice názorně a poučně uvědomily (aspoň my ženy, dospělá posádka oné Škody Fabia, a snad jsme to dětem dost jasně naznačily).

Jana Nechutová

ZAUJALO NÁS

Znovu k přistání Apolla 11 na Měsíci

V neděli 25. srpna zemřel ve věku 82 let člen posádky Apolla 11 Neil Armstrong, první člověk, který stanul na Měsíci. Po létech mi to osvěžilo vzpomínky na tuto událost, kterou jsme mohli sledovat pouze na vídeňské televizi. I tak nám mnoho událostí z tohoto jedinečného počínu nejenom uniklo, ale nebylo ani vysíláno.

Před časem jsem četl v knize The Friendship Book (1973) následující příhodu. Buzz Aldrin, který byl členem posádky Apolla 11 a byl druhým mužem, který vstoupil na Měsíc, se rozhodl již na zemi, že taková událost se musí oslavit i jinak než jenom historickým výrokem Neilovým o „malém kroku pro člověka a velkém skoku pro lidstvo“. Vzal s sebou maličký stříbrný pohárek, malou lahvičku vína a v plastickém sáčku kousek chleba. Když přistáli na Měsíci, požádal řídicí centrum v Houstonu o chvíli ticha. Potom nalil do kalíšku víno, vzal kousek chleba, a pozval všechny, kdo ho poslouchají, ať poděkují Bohu, jak kdo dovede. Sám pak vzdal díky, snědl chléb a vypil víno. Bylo to první víno a chléb, které byly dovezeny na Měsíc a posloužily k večeři Páně.

Je to nádherná historka, která jistě symbolizuje, a nic jiného ani nemůže, víru astronautů a neviditelné pouto s miliony lidí, kteří čekají tisíce mil daleko.

Po přečtení 26. července 1973 jsem byl k této příhodě poněkud skeptický. Stala se nebo je to jenom zbožné přání autora knihy? Ale ve středu 28. srpna byly mé pochybnosti rozptýleny. V pořadu o přistání Apolla 11 na Měsíci, který mimořádně zařadila Česká televize, byl tento úžasný počín a výraz víry přímo obrazem i slovem potvrzen.

Blahoslav Šimek

Funkcionalistický evangelický kostel v Břeclavi

Před 2. světovou válkou patřila Břeclav k městům s německou menšinou. V roce 1938 byla zabrána Německou říší, po válce zažila odsun Němců a přistěhovalectví evangelíků z Valašska, Slovácka, Slovenska a reemigrantů z Rumunska a Jugoslávie.

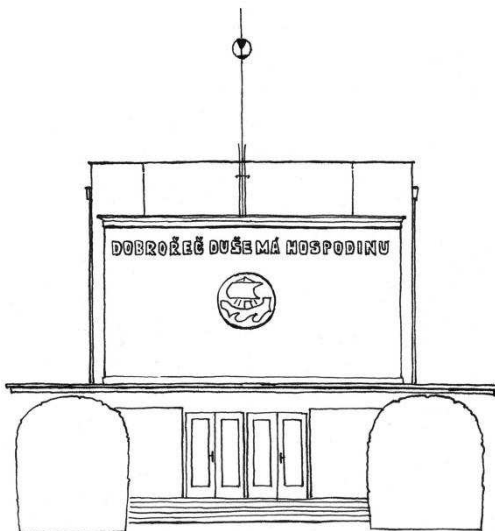
To je úvod k prostému obrázku břevlavského evangelického kostela a k nedlouhé, ale pohnuté historii sboru. Nám teď jde hlavně o budovu, o dějiny jen zkratkovitě.

Už v roce 1882 byla v Břeclavi založena kazatelská stanice reformovaného hustopečského sboru, když zde přibývalo evangelíků pracujících na dráze a stěhujících se venkovských, většinou původně tolerančních evangelíků do města. Její první modlitebna byl prostý domek postavený v Husově ulici za gymnáziem v letech 1883 - 1884 a posvěcený 22. května 1884 za účasti také německých evangelíků. Rozšířen byl v roce 1903, spolu s českými reformovanými ho používala i německá kazatelská stanice augsburského vyznání.

Po 1. světové válce vznikla Československá republika a Českobratrská církev evangelická byla vytvořena ze dvou českých reformačních církví.

Kazatelská stanice se změnila v roce 1919 na filiální sbor a samostatný sbor spolu s Hodonínem je znám z roku 1931. Břeclavští ještě v témže roce začali stavět moderní kostel za 427 000 Kč, posvěcený 4. září 1932 synodním seniorem Josefem Součkem. V jednom areálu je modlitebna, společenský sál, všechny potřebné sborové prostory a fara. Ano, už je to 80 let a sbor si výročí připomene 7. října. Jen si ještě řekněme, že autorem funkcionalistického návrhu, který se podílel i na realizaci, byl tehdy mladý brněnský architekt Miloslav Tejc. Později navrhoval řadu staveb evangelických sborových domů, kostelů a far naší církve. Už méně známý je jako 1. náměstek ministra výstavby, děkan stavební fakulty v Brně a pak až do konce svého života pracovitý presbyter našeho sboru v Židenicích.

Tehdy nový a ve světě užívaný stavební sloh - funkcionalismus (cca 1920-1950), velmi zjednodušeně řečeno, vlastně staví vedle sebe a na sebe krychle a kvádry, většinou s plochými střechami, s dobrým prosvětlením a minimem dekorativních prvků. Dodnes není zcela dořešeno, aby do domů někde nezatékalo, a s tím také břevlavští velmi zápasili.

Za Německa musel farář opustit Břeclav, šel do nezabraného Hodonína, a breclavské duchovně obstarávala Miroslav a Vídeň. Po ukončení války, než dostal sbor svůj zabraný kostel zpět, krátce užíval německý evangelický kostel z let 1911-1912 (jednolodní s věží v ose průčelí a s neobarokními prvky); nyní patří adventistům. Kazatelská stanice v Novosedlech si postavila za bratra faráře Karla Matějky v letech 1958-1959 svou modlitebnu. Sbor vlastnil i jiné budovy, o ně přišel a stanice zanikly.

Sbor měl své vrcholy a úskalí, vše je ještě, dle zaslaných připomínek, dost živé pro publikování. Jen si připomeňme ještě aspoň některé faráře: Karla Matějku (1955-1968), Jindřicha Slabého (1969-1988), Jarmilu Řezníčkovou (1990-1998), za jejíhož působení se sbor konsolidoval, a Daniela Blažka. Současným farářem je Jan Zámečník. Sbor má asi 100 členů (asi 1/9 někdejšího největšího počtu), je životaschopný, má pracovitě lidi, mladé rodiny, a snad mohou dodat, že když je to třeba, rád tam jezdím kázat.

Jiří Novák

BIBLICKÉ ZAMYŠLENÍ

Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí - Žalm 91

Žalm neslibuje zrovna málo. Bezpečné bydlení. Imunitu proti smrtelným nemocem. Ochranu před válkami, nebezpečnými zvířaty, stresy a vůbec pohromami všeho druhu. Aniž bychom chtěli starodávná ujištění žalmu jakkoliv karikovat, přesto vyznívá pokus o aktualizaci jako pohádková fantazie. Současný člověk může číst žalm následovně: Hospodin mi slibuje dobrý byt. Nikdy se mi nic nestane. Nehrozí mi žádný infarkt, žádná rakovina, ani borelióza, ani cukrovka, nohu mi neurážnou... Letadlo se mnou nespadne, na silnici se vyhnu všem dopravním nehodám. Nepřijdu o práci. Nenavštíví mě žádný exekutor. V noci budu dobře spát, už žádné noční můry. I kdybych udělal nějakou chybu, bude to reverzibilní (vratný) proces, nikoliv nevratný. Určitě budu moci vždy vše napravit. Můj život bude "bezstarostná jízda".

Až by to mohlo vypadat, že je náš žalm jakýsi reklamní leták na nějakou nebeskou pojišťovnu. Jenže žalm 91 není futurologickým pojistným plánem, nýbrž eschatologickým zaslíbením. Není to píseň o skvělém pojištění, je to píseň o plném životě bez ohrožení, bez utrpení, bez bolesti. Žalm 91 je písní o SPASENÍ. O spasení, které je všem k dispozici. Nalezneme jej v úkrytu Nejvyššího.

Nedávno zesnulý zakladatel společnosti Apple Steve Jobs řekl na jedné své přednášce na Stanfordově univerzitě v souvislosti se svým bojem s rakovinou, že: "Nikdo nechce zemřít. I lidé, kteří se těší do nebe, nechťejí zemřít, aby se tam mohli dostat." To docela dobře vystihuje naděje mnohých čtenářů našeho žalmu, kteří ho čtou jako nějakou pojistnou garanci: Když budu věřit v Hospodina, budu se mít skvěle. Neklopýtnu, nezchudnu, neonemocním, nebudu uštknut, nebudu okraden, nezemřu. I kdyby jich kolem mě padlo 10 000, já to všechno zvládnu. Zásadní otázka však zní, zda by mi nebylo lépe, kdyby to bylo přesně naopak. Kdybych já jediný padl, zatímco všichni

ostatní by zůstali stát. Vždyť kdo bydlí v úkrytu Nejvyššího, toho neohrozí na této zemi už vůbec nic. I kdyby mě lev sežral, otrávený šíp proklál, ostrý kámen přeřízl tepnu, prasečí chřipka do údolí stínu smrti přivedla, nebudu se přeče báti zlého. Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, tomu Bůh ukáže svou spásu. Žalm 91 opravdu neslibuje zrovna málo!

MODLITBA

Hospodine, dal jsi světu svého Syna. On je ztělesněním Tvé spásy. V jeho jméno doufáme. V něj skládáme svou naději, v něm naše srdce hoří. V něm přijímáš do svého úkrytu všechny uprchlíky. Přijímáš trýzněné, plačící, hladovějící. Přijímáš uštknuté, zraněné, zchudlé, zkosené morem. V něm přijímáš i nás. On je náš úkryt, on je naše spasení. Amen.

Autor pobožnosti a modlitby bratr **Petr Špirko** působil jako evangelický farář ve sboru v Mostě a ve dvou etapách v pražském seniorátu jako seniorátní farář. V současnosti je zapůjčen synodní radou do Evangelické církve metodistické na sbor v Praze-Strašnicích, ale v příštím roce by se měl vrátit zpět do ČCE a nastoupit do sboru v Praze-Radotíně (kde podobně jako v Brně II působil v minulosti Miroslav Heryán). Petr Špirko váží 100 kg, má 4 děti s jednou manželkou a miluje brněnskou alternativní kulturu. Na konci srpna klopýtł při koupání a o kámen si rozřízl nohu, což ho přivedlo k přemýšlení o žalmu 91.

OSOBNOSTI ČESKÉ REFORMACE

Jan Augusta (1500 - 1572)

je dalším z významných členů Jednoty bratrské. Narodil se v Praze, v rodině zbožných rodičů, členů církve podobojí. Otec byl kloboučnickem, tomuto řemeslu se vyučil i syn Jan. Byl od mládí v církvi činný, ale současná církev utrakvistická nedokázala uspokojit jeho svědomí. Studoval teologické spisy Matěje z Janova a Jana Husa. Postupně si uvědomoval mravní lhostejnost církve, od které očekával, že se výrazně odliší od praxe církve katolické. Dozvěděl se o Bratřích v Boleslavi. Když je vyhledal, zůstal mezi nimi pět let a stal se žákem Lukáše Pražského. Projevil se jako muž neobyčejně aktivní. Krátce po vysvěcení na kněze se stal jedním ze čtyř bratrských biskupů (starších), členem úzké rady, a byl poslán do Litomyšle (1532). Tam vytvořil ze sboru významné bratrské středisko, o málo méně významné než Boleslav.

OHRAZ JANA AVGVSTY PODLE J. VALZHA.

V té době už reformace v Německu zapustila hluboké kořeny a dále se prohlubovala. Ovlivňovala dění v okolních zemích. V Čechách našla úrodnou půdu u části podobojích, kteří nechtěli ustrnout jen na tom, co zaručovala kompaktáta a uznávali Luthera jako reformátora, pokračovatele Husa (novoutrakvisté, také evangeličtí podobojí). Druhá část podobojích ale považovala jakékoliv nové myšlenky za „pikartství“ a nechtěla se více vzdalovat od katolické církve (staroutrakvisté). Také Bratři německou reformaci přivítali a navázali s Lutherem styky. Smrtí Lukáše ztratili svého významného teologa a tím víc se obraceli k Lutherově reformaci. Získali tím nový popud k dalšímu prohloubení své vlastní teologie, ale někdy i jiný pohled na problémy občanského soužití. Jestliže dosud byla Jednota ochotná přijímat za členy i pány, ti byli u Bratří spíše jen trpěni. Nyní, i s vědomím nebezpečí jejich výsadního postavení, byli postupně považováni za ochránce Jednoty a jejich zástupce na veřejnosti. Zásadní událostí tohoto významu bylo veřejné vstoupení boleslavského pána Kunráta Krajíře z Krajku s dvaceti dalšími členy panského stavu do Jednoty. Tuto skupinu mocných lidí nemohl už král ignorovat, tím více však hledal, jak Jednotě bránit v její činnosti.

Augusta přes obětavou práci pro Jednotu nepřestal se nikdy zajímat o dění v církvi podobojí, ze které vyšel. Se zaujetím sledoval pronikání Lutherova učení v církvi. Věděl, že takových hledajících, jako byl on, je tam mnoho, a nepřestával myslet na to, že na základě Lutherova učení by mohli novoutrakvisté s Jednotou najít společnou řeč a jednou vytvořit společnou evangelickou církev. Ta by potom mohla mnohem snáze vzdorovat v Čechách nepřátelské moci krále a všemocné církve. Zdálo se, že čas tomuto záměru přeje, a Augusta podle toho jednal. Ale nedosáhl úspěchu, kněží podobojí se zásadně postavili proti takovým snahám. Král neúspěchu ihned využil, rozhodl se včas takovému vývoji zabránit. Bratrští páni, v přesvědčení, že by Jednotě prospělo, kdyby prokázala svou spřízněnost se světovou reformací, chtěli předložit králi „Počet z víry“ (konfesi). K návrhu se přidali i další členové Jednoty. Konfesi zpracovali Bratři starší a potom byla vybranými vyslanci pánů předložena králi. Odpověď však čekali marně, král vůbec neodpověděl. Přesto konfese měla význam. Byla vytištěna a zaujala řadu dalších pánů, kteří pak lépe rozuměli Bratřím. Později, po přepracování a přeložení, byla konfese vydána i v cizině, kde rovněž pomohla k poznání, kdo jsou Bratři.

Příležitost k tvrdému zákroku proti reformaci našel král po vítězství svého bratra, císaře, ve válce Šmalkaldské (1547) nad německými evangelickými knížaty a městy. Bratrští páni svou účast na válce projeví odporem vůči českému králi, ačkoliv starší Jednoty varovali před politickou spoluprací s vrchností. Teď se král účastníkům stavovského odboje v Čechách mstil. Vyhlášením trestu smrti, vězněním, zabráním majetku. Svobodným městům odebral privilegia a Jednotu se rozhodl zničit. Ta ztratila dosavadní ochranu bratrských pánů, její sbory byly zavřeny, Bratří nuceni k přestupu k církvi podobojí nebo k vystěhování. Tyto tresty nezasáhly Moravu, protože zdejší páni neusilovali o společnou církev Bratří s podobojími a odboje se neúčastnili.

Nejtvrději zasáhl král proti Augustovi jako domnělému původci odboje, ačkoliv ten odboj hned na počátku ostře odmítl. Přesto byl zatčen a odsouzen

k žaláři na Křivoklátě, včetně mučení, spolu se svým spolupracovníkem Jakubem Bílkem. Jejich spojení s Jednotou bylo pod nejpřísnějším trestem zapovězeno. Bylo to velmi obtížné období jak pro Augusta, tak pro Jednotu. Nevěděli o sobě nic. Augusta byl už posledním žijícím biskupem, funkci však nemohl vykonávat a bez něho Bratři nic dělat nemohli, ani nechtěli. Naprostá izolace měla za následek mnohá nedorozumění, která jen umocňovala Augustova neústupnost a neznalost skutečných poměrů venku. Když se rozšířila zpráva, že byl popraven za nedovolené spojení s Bratřími (později vyvrácená), rozhodla se Jednota zvolit čtyři nové starší i bez vědomí a souhlasu Augustova. Po navázání nejistého spojení došlo mezi Jednotou a nepoddajným vězňem kvůli novým biskupům k roztržce, protože až do svého propuštění si Augusta nepřál být nikým zastupován. Časem se jeho věznění zmírnilo, bylo mu umožněno i psát, čehož využil nad míru. Skládal duchovní písně, psal příručku pro duchovní správce a věnoval se výběru perikop (biblické texty ke dnům církevního roku), které doplnil kázáními. Toto dílo nazvané „Summovník“, psané za těžkých podmínek ve vězení, však nikdy tiskem nevyšlo. Bratři byli přesvědčení, že už neodpovídá současné situaci, není aktuální, a to byl další důvod vzájemných neshod. K propuštění Augusty stále nedocházelo, bratrským pánům se však časem podařilo získat u významných osobností přímluvy za vězně. Nejdříve byl ale propuštěn Bílek, ten však neopustil dále vězněného Augustu. Chtěl mu být k pomoci až do jeho osvobození. K tomu došlo až po dalších třech letech (1564), tedy po šestnácti letech věznění.

Po propuštění se Augusta s členy úzké rady překvapivě rychle smířil a přijal od nich úřad sudího Jednoty. Jeho život na svobodě však už nebyl tak úspěšný jako před vězněním. Byl stále aktivní a zvyklý prosazovat své překvapivé návrhy, ty však často byly proti mínění ostatních Bratří. Nikdy se nevzdal svého záměru sloučit v Čechách novoutrakvisty s Bratřími. Když tato jednání znovu po desítkách let obnovil, neuspěl, stejně jako dříve. Umíral vyčerpaný, těžce poznamenaný dlouhým a tuhým vězněním, ochrnutý. Zemřel v lednu roku 1572.

Ladislav Hájek

BUDE

Kavárnička v říjnu

středa od 15 hodin, Opletalova 6

- 3. 10. Režisér Petr Baran promítne dokumentární film „Provence“
- 10. 10. Poslechneme si vážnou hudbu z CD
- 17. 10. Zahrají nám mladí umělci z konzervatoře
- 24. 10. 28. října je státní svátek, o něm nám poví bratr Michal Doležel
- 31. 10. Vypráví bratr farář Jan Pokorný

Hudební nešpory v Červeném kostele

Po prázdninové přestávce se budou opět konat první neděli v měsíci 7. října 2012 v 19.30 hodin. Účinkuje při nich český chlapecký sbor Boni pueri z Hradce Králové se sbormistrem Karlem Horákem a litevský chlapecký sbor Dagilėlis ze Šiauliai, který řídí sbormistr Remigijus Adomaitis. Na programu bude duchovní tvorba. Biblické zamyšlení bude mít bratr farář Štěpán Hájek. Dobrovolně vstupné bude věnováno středisku Diakonie ČCE Myslibořice. Nešpory se konají za finanční podpory Jihomoravského kraje a statutárního města Brna. Pořádají a zvou sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno – Husovice.

Pozvání k rozhovoru do Židenic

V pátek 5. října ve 20 hod. jsme zváni do sboru v Brně - Židenicích na přátelskou besedu s ředitelem Armády Spásy v Brně, panem Pavlem Kosorinem, který nás seznámí s činností této organizace.

Pozvání na modlitební společenství

Za posledních pár let přibýlo (i díky alfa kurzům) do sboru Brno I více lidí z „běžné“, sekulárně zaměřené společnosti. I já patřím mezi ty, kdo jsme nebyli ve víře vychovávaní a vedeni od malička. Byli jsme trénováni v postoji, že průměrně zdravý silný jedinec si dokáže vystačit sám. Až když jsme v dospělém věku hledali nějaký hlubší smysl vlastní existence, jsme uvěřili v Boha a Ježíše Krista. Přijali jsme křest. Jsme členy církve a našeho sboru. V neděli zajdeme na bohoslužby.

A co dál? Změnil se nějak i náš všední život „praktický“? Navenek se to většinou příliš neprojevuje. A ani uvnitř - sami v sobě nemáme jisto. Nemáme od dětství vypěstovaný způsob myšlení a zakotvené postoje, které by nás držely v horších časech nad vodou. Naopak, ze sekulárního světa máme vžitý návyk myšlení skeptického a „inteligentně“ pochybovačného. Známe chvíle, kdy nitro pohasíná a víra usychá. Cítíme se opuštění, obklopení nepochopením, zvláště když máme dojem, že s námi naši víru nikdo nesdílí.

Sama jsem tak před časem cítila, že zejména my, kdo jsme nově uvěřili, bychom potřebovali další pastorační péči a pomoc. Podpořit, co bylo zaseto. Nejen další školení či vzdělávání, ale zkušenost živé účasti ve společenství, zkušenost, jakou sílu má společná modlitba.

Z této potřeby jsme se před dvěma lety začali jednou týdně scházet v podvečerní skupince k rozprávám a modlitbám. Díky Bohu byli zde i ti zkušenější „starověřící“, kteří nám od počátku pomáhali, jak s obsahem, tak s formou. Čas naše konání snad již trochu prověřil a Duch svatý (to cítíme) je posvěcuje. Společenství, v němž se takto každé úterý scházíme, vnímáme jako šťastný dar, který si už nechceme nechávat jen pro sebe. Zveme k účasti každého, kdo pocituje potřebu otevírat se Boží blízkosti v podpůrné přítomnosti spoluvěřících. Stačí jen přijít, zkusit, osobně zažít, každé úterý v 19 hodin ve sborových místnostech na Opletalově 6.

Pavla Vokřínková

LIDÉ VE SBORU

Brno I

3.9.	Jaroslava Velebová	83 let
4.9.	Dobromila Kopřivová	90 let
7.9.	Ladislav Pavlík	40 let
7.9.	Eva Šilhová	50 let
9.9.	Markéta Benešová	40 let
9.9.	Adam Brída	10 let
9.9.	Vít Navrátil	70 let
10.9.	Soňa Prudíková	40 let
10.9.	Tomáš Vojtíšek	73 let
13.9.	Milena Lokajová	74 let
15.9.	Jindřiška Fleischerová	75 let
15.9.	Adam Hladký	88 let
18.9.	Josef Švanda	88 let
18.9.	Ludmila Vacková	90 let
20.9.	Alena Valentová	85 let
21.9.	Věra Sotolářová	82 let
22.9.	Dagmar Hrbková	60 let
24.9.	Fridrich Polák	74 let
25.9.	Petr Firbas	60 let
25.9.	Jan Franců	60 let
25.9.	Jan Sláma	71 let
29.9.	Dušan Marek	75 let
29.9.	Richard Uhl	70 let
1.10.	Eliška Ellederová	30 let
2.10.	Alžběta Vlašicová	90 let
3.10.	David Čoupek	10 let
4.10.	Božena Vondrová	96 let
6.10.	Jaroslav Sochorec	79 let
8.10.	Simona Rottová	40 let
9.10.	Marie Šedá	40 let
10.10.	Julie Štefflová	89 let
12.10.	Jaroslava Stratilová	82 let
14.10.	Barbora Vtípilová	30 let
19.10.	Milena Čvandová	50 let
20.10.	Jiřina Setínská	90 let
23.10.	Hana Paralová	50 let
26.10.	Vladimír Celer	80 let
26.10.	Karel Čápek	80 let
26.10.	Jana Zlámalová	70 let
28.10.	Miloš Šedý	70 let
29.10.	Alena Skalníková	79 let
30.10.	Eliška Pilátová	76 let

Brno II

3. 9.	Vlasta Brodská	87 let
3. 9.	Jarmila Mauerová	87 let
5. 9.	Bedřich Gottvald	92 let
5. 9.	Ludmila Hančíková	89 let
8. 9.	Miroslav Makovský	77 let
10. 9.	Kamil Boháč	84 let
14. 9.	Markéta Kosařová	70 let
16. 9.	Alena Navrátilová	71 let
17. 9.	Petr Sedláček	40 let
18. 9.	Milada Červinková	71 let
20. 9.	Marie Klusáková	87 let
22. 9.	Marie Šomková	85 let
22. 9.	Věra Hrazdírová	83 let
23. 9.	Marta Pánková	89 let
23. 9.	Eva Prudká	82 let
24. 9.	Gizela Studnicová	84 let
29. 9.	Hana Berková	75 let
30. 9.	Miroslava Sedláčková	60 let
30. 9.	Josef Grepl	60 let
2. 10.	Jan Šimsa	83 let
4. 10.	Hana Dvořáková	70 let
5. 10.	Dagmar Vlčková	85 let
5. 10.	Milena Šimsová	80 let
7. 10.	Miluše Nováková	82 let
7. 10.	Milan Řádek	81 let
9. 10.	Jiří Podrábský	72 let
9. 10.	Zdena Urbanová	70 let
12. 10.	Zdenka Králová	82 let
13. 10.	Blanka Sedláčková	76 let
14. 10.	Marie Trlicová	96 let
14. 10.	Jana Burešová	71 let
15. 10.	Vlasta Studeníková	77 let
16. 10.	Helena Vašíčková	85 let
16. 10.	Albína Skutková	81 let
16. 10.	Jarmila Jílková	77 let
17. 10.	Drahuše Musiolová	92 let
17. 10.	Květoslava Průchová	85 let
17. 10.	Zdeňka Pustinová	80 let
19. 10.	Věra Bartušková	85 let
19. 10.	Emil Loubal	80 let
20. 10.	Pavla Koutná	83 let
21. 10.	Milada Veselá	88 let

Pokřtěni byli:

8.7.	Edita Surá, nar. 2011	23. 10.	Vlasta Pindejová	86 let
28.8.	Eliška Šebestová, nar. 2004	23. 10.	Oldřiška Peňázová	79 let
28.8.	Helena Šebestová, nar. 2008	24. 10.	Silva Hájková	78 let
16.9.	Tobias Egon Mesarč, nar. 2011	24. 10.	Ivana Mlčková	74 let
		25. 10.	Olga Marková	73 let

Oddáni byli:

- 7.7. Jana Osadská
a Juraj Rovenský
- 14.7. Lenka Markovičová
a Václav Dobeš
- 14.7. Lenka Růžicková
a Roman Pelc
- 11.8. Ladislava Suchá
a Adam Zbiejczuk

Rozloučili jsme se:

- 20.7. Jaroslava Jurková, nar. 1929
- 16.8. Milada Marková, nar. 1923
- 23.8. Libuše Soběslavská, nar. 1925
- 12. 9. Miloš Tajovský, nar. 1935

Oddáni byli:

- 5. 7. Lea Zavadilová
a Pavel Koudela
- 21. 7. Ivana Ducháčková
a Tomáš Týrala
- 15. 9. Kateřina Vítková
a Šimon Řeřucha
- 15. 9. Hana Skoumalová
a Jan Sysel

Rozloučili jsme se:

- 17. 7. Ing. Květuše Brabcová,
nar. 1932
- 3. 8. Svatopluk Mrázek, nar. 1983

ŽILI MEZI NÁMI

Jaroslava Jurková

Narodila se roku 1929 ve slovenském Filákově, kam byl její otec Václav Šťastný vyslán jako zkušený strojvedoucí a našel si zde svou manželku Máriu Beňiačovou. Vřelý vztah k rodnému kraji své matky – Liptovu pod Nízkými Tatrami - si jejich dcera Jaroslava uchovala celý život, takže i její rodina se tam pak ráda vracela a vrací a se všemi slovenskými příbuznými zůstává v úzkém kontaktu.

V důsledku politických událostí na Slovensku se rodina těsně před válkou přestěhovala do Brna, odkud pocházel její otec. To bylo Jaroslavě deset let. V Brně pak naše zesnulá strávila většinu svého života. Vystudovala zde gymnázium a vysokou školu přírodovědného zaměření a celý život pracovala jako geoložka při průzkumu před zakládáním staveb. Měla velmi široký okruh zájmů a do posledních chvil navštěvovala různé přednášky,

ráda četla a něco studovala. Milovala zejména Francii a Paříž, kam se konečně v 90. letech mohla i osobně podívat. Od dětských let hrála na klavír a poté, co měla ve vyšším věku více času, se mu začala intenzivněji věnovat. Ráda chodila na koncerty, do cvičení a scházela se pravidelně se spoustou známých, ať už ze školy nebo z práce. Mimo jiné byla i výborná kuchařka, což mohu potvrdit z vlastní zkušenosti.

Dokázala překonat zklamání z prvního manželství, několik let žila sama se synem a poté našla mezi svými spolupracovníky svého druhého manžela, s kterým měla dceru. Ovdověla před sedmi lety. Jako každá babička milovala své tři vnučky a pravnoučata a často za nimi jezdila.

Ze svého slovenského dětství a matčiny rodiny si přinesla evangelickou víru a tradici, které zůstala věrná celý život. Ta jí dávala životní sílu a optimismus, aby mohla překonat různé životní nesnáze a četné zdravotní problémy. Patřila mezi aktivní členky evangelické církve a každý týden v našem sboru doprovázela na klavír společný zpěv při setkání seniorů. Zemřela náhle a neočekávaně při oslavě 70. narozenin své příbuzné. Do posledního dne byla plná optimismu a plánovala si spoustu dalších aktivit. A tak to má být. Člověk má žít naplno, i když ví, že ho Pán Bůh jednoho dne odvolá. Vždyť víme, že ne my lidé, ale Bůh dokončí naše dílo a dá mu konečný smysl.

Z posledního rozloučení v brněnském krematoriu dne 20.7.2012

Jiří Gruber

Vzpomínka na Libuši Soběslavskou

Ve čtvrtek 23. srpna jsme se v Červeném kostele rozloučili s naší maminkou Libuší Soběslavskou, která zemřela 10. téhož měsíce. A jak celý život vše organizovala, pohřební shromáždění bylo také plně v její režii: veršičky na smutečním oznámení, výběr kazatele, písní a skladeb, dokonce i barva rakve...

Ale vraťme se do roku 1925, kdy se na Den reformace, tedy 31. 10., manželům Cardovým narodila dcera Libuše Justina. V rodině se velmi muzicírovalo, zpívalo, hrálo na různé hudební nástroje a tatínek ve volném čase zastával funkci kapelníka a dokonce hrál ochotnické divadlo. O prázdninách 1937 se rodina přestěhovala do Chrudimi, kde byl velmi živý evangelický sbor a mládež. A jak sama říkala, ve válečné době bylo toto prostředí jejich útočištěm. Po válce odešla i se svým

bratrem Jiřím, pozdějším farářem ČCE, do Prahy, kde studovala na Karlově univerzitě češtinu a dějepis. Ve vysokoškolském spolku Jeroným se seznámila se svým budoucím manželem, bohoslovcem Jaroslavem Soběslavským. Po první státnici na jeho žádost studium ukončila a odešla s ním do sboru ve Zruči nad Sázavou, kde také měli v roce 1947 svatbu.

V roce 1948 se manželé Soběslavští odstěhovali do nově ustaveného sboru v Lanškrouně ve východních Čechách, kde sloužili po dobu 37 let. Maminka stála věrně po celou dobu po boku svého chotě a podporovala ho v jeho práci. Učila náboženství, nedělní školu, dětskou biblickou hodinu, konfirmandy, byla sborovou sestrou, vedla křesťanskou službu, založila a dirigovala dětský pěvecký sbor, sbor mládeže a později i sbor dospělých. Sborová práce tehdy měla mnoho různých aktivit, dokonce i kurz němčiny pro děti, senoseč v Herlíkovicích i zimní lyžařské radovánky, a nezapomenutelné byly pravidelné nedělní volejbalové turnaje v lese U jedle nad Lanškrounem, kam se sjížděl prakticky celý sbor, od batolat po dědečky a babičky.

A jak velmi se snažila být v práci manželovi nápomocna, o tom svědčí i to, že složila na teologické fakultě zkoušky a stala se v roce 1973 ordinovanou presbyterkou.

V průběhu let se manželům narodily tři děti – Ondřej, Lydie a Jan. Doba po roce 1948 a období normalizace nebyly pro farářskou rodinu jednoduché. Kromě Pána Boha pomáhali lidé, často i nečlenové sboru, kteří přicházeli i v noci varovat před různou chystanou perzekucí...

Po odchodu faráře Soběslavského do důchodu v prosinci 1985 odešli manželé do Tábora v jižních Čechách. Téměř okamžitě maminka onemocněla rakovinou. I tato zkouška byla překonána a rodiče se zapojili do sborového života. Maminka byla členkou staršovstva a konala i bohoslužby.

S postupujícími nemocemi tatínka se našlo řešení v odchodu do domova důchodců v Brně. Také i tady se zpočátku snažili zapojit do sborového společenství – navštěvovali bohoslužby, biblické hodiny a hlavně kavárničku, kde maminka doprovázela zpěv písní na klavír.

Posledních sedm měsíců prožila převážně v nemocnici, kde také zdravotní problémy ukončily její pozemský život. Pán Bůh ji dopřál, že zemřela ve spánku a jak sama říkala – odešla za dědečkem – rozuměj manželem, kterého tolik milovala... Čekala na to více než patnáct let.

Co říci na závěr? Chtěla bych připomenout její oblíbený verš, na který kázala při své ordinaci: „Mne také na cestě vedl Hospodin“. (Gen 24, 27).

Z rozloučení v Červeném kostele,
které vedla Olga Tydlitátová 23.8.2012

DÍKY A PROSBY

Tvoje sláva, Pane, ať naplní všechny končiny země, protože jen z ní se můžeme radovat – z té lidské slávy mnoho radosti mít nemůžeme.

Jsmo ti vděčni, že se nám dáváš poznat. Jsme ti vděčni, že smíme vědět o možnosti přicházet do tvé blízkosti a snad ji smíme prožívat i v tomto sboru tvé církve. Jsme ti vděčni, že tu smíme naslouchat svědectví tvého Slova a čerpat z něj sílu a povzbuzení. Zároveň vyznáváme, jak často se nám nedaří žít podle toho, co od nás očekáváš, a býváme špatným svědectvím lidem okolo nás. Chceme tě moc poprosit, abys byl s námi Duchem svatým, provázel nás ve dnech následujícího týdne a otevíral naše srdce pro člověka vedle nás. Veď si svou církev tak, aby celému stvoření svědčila o tvé lásce a milosti, ale i o tvém soudu.

Vstupní modlitba, která zazněla v neděli 26. srpna
ve sboru ČCE v Prosetíně.

KNIHA

Deset let s Václavem Havlem

Jmenuje se tak kniha, která přináší osobní vzpomínky Ladislava Špačka, prezidentova mluvčího. Vydala ji letos Mladá fronta, je hojně doprovázena fotografiemi a stojí za přečtení.

Ladislava Špačka asi každý člověk v naší republice zná. Pochází z Ostravy, později vystudoval Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze a na katedře českého a slovenského jazyka učil historický vývoj spisovné češtiny. Od roku 1990 pracoval v Československé televizi jako vedoucí domácího zpravodajství a zároveň byl parlamentním zpravodajem. V letech 1992 až 2003 byl mluvčím prezidenta Václava Havla a ředitel Tiskového odboru Kanceláře prezidenta republiky.

Je autorem knih „Etiketa“, „Velká kniha etikety“ a „Slon v porcelánu

Ladislav Špaček

DESET LET S VÁCLAVEM
HAVLEM

aneb jak se neztratit v labyrintu etikety". Taky je spoluautorem televizního seriálu Etiketa, v němž účinkoval. Dnes publikuje v různých médiích a pořádá přednášky o komunikaci s médii pro představitele firem, státní správy a politiky. Měla jsem možnost zúčastnit se jeho přednášky na loňském Knížním veletrhu v Praze, v níž Mladá fronta uváděla na trh jeho „Velkou knihu etikety“. Nedivím se, že si ho Václav Havel vybral za svého mluvčího. Ladislav Špaček je velmi schopný, pohotový a sympatický muž.

O své poslední knížce sám říká v úvodu: "Nikdy jsem neuvažoval o tom, že bych o mém působení na Hradě napsal knihu, až smrt Václava Havla a nečekané vzepětí veřejného zájmu o jeho odkaz mě přiměly si sednout a začít psát." Nejsou to systematické paměti, jsou to vzpomínky, spíše jen střípky vzpomínek. A tak se dozvídáme, že autor spatřil Havla poprvé na balkonu Melantrichu v listopadu 1989, že spolu s Janou Hybáškovou napsali dopis pražskému Magistrátu, aby změnil název náměstí, kde stojí filozofická fakulta, z náměstí Krasnoarmějců na náměstí Jana Palacha, což se stalo v lednu 1990. Přečteme si, co se dělo od počátku spolupráce s Václavem Havlem v říjnu 1992 a pak následuje trysk všech možných událostí: děnil se stát, budovaly se ústavní orgány nové republiky a bylo potřeba ji představit světu, došlo ke vstupu do NATO a EU, cestovali po světě i po republice, vstávali v sedm a chodili spát po půlnoci. Z toho všeho Ladislavu Špačkovi uvízly v paměti vzpomínky na Václava Havla a spousty zážitků s ním. Předznamenává ovšem jedno: „Václav Havel z balkonu Melantrichu hovořil silným, energickým hlasem a říkal rozhodná stanoviska a hesla. V osobním styku byl skromný, až plachý, formuloval obezřetně a intelektuálně mnohoznačně, nijak se neprosazoval. Ale z jeho osobnosti vyzařovala velká síla a všichni v jeho okolí ho vnímali jako respektovanou autoritu.“

Následují kapitoly o volbě prezidenta, dramatické chvíle s nemocemi, které Václava Havla postihly v prezidentské funkci. Poznáme blíže jeho obě manželky i jeho přátele a dozvíme se spoustu příhod z Lán, i čím přispěl k rozvoji Pražského hradu. Velký prostor dostávají v knize i zážitky z cest s prezidentem. Procestovali 60 zemí světa a nalétali tolik kilometrů, jako je vzdálenost na Měsíc a zpátky, ale hlavně byl Ladislav Špaček každý den nablízku Václavu Havlovi. Nepochybujeme, že má co vyprávět. Dělá to vkusně, s nadhledem, laskavostí a taky s humorem. Dovolte, abych autora do třetice ocitovala ze závěru knihy: "Revolučním krédem Václava Havla byl odvěký lidský ideál - Pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávisť. Nikdy se toho nedočkáme, to víme, ale kam bychom šli, kdybychom se vzdali úsilí naplnit odkaz Václava Havla?"

Eva Šimková

Brno I

Staršovstvo nejprve rekapitulovalo prázdninové období, kdy se konal hojně navštívený sborový pobyt na Blažkově, soustředění pěveckého sboru v Poličce, a značný ohlas měl také rozhlasový přenos bohoslužeb z 12. srpna. Podařilo se dokončit instalaci bezpečnostních mříží do osmi oken sborového domu včetně mřížek do větracích otvorů sklepa. Začátkem září se konala společná bohoslužba s Betanií v Betlémském kostele. Bylo schváleno vydání katalogu k výstavě Morava tolerantní, která je v současné chvíli vystavena na dvou místech, ve sboru v Miroslavi a na zámku v Prstích. Během prázdnin ji v Červeném kostele shlédlo 400 lidí. S uspokojením jsme přijali zprávu ze synodní rady, že bylo prodlouženo místo pastorační pracovnice do konce října 2014. Byla svolána finanční a stavební komise. Dokončují se pozemní práce v areálu na Pellicově ulici.

Jiří Gruber

Brno II

V úvodu porady přivítal bratr kurátor Jaroslav Kučera bratra faráře Martina Horáka. Ten pak informoval staršovstvo o průběhu domluv týkajících se předání sboru a také o rozdělení práce a kompetencí se sestrou farářkou Alexandrou Hauserovou: oba faráři sboru si rovným dílem rozdělí bohoslužebná i katechetická shromáždění a v jejich vedení se také vystřídají. Staršovstvo přijalo informaci o chystaných akcích a mimořádných setkáních, mj. o pobytu nedělní školy v Osové Bitýšce 16.-18.9. a návštěvě z partnerského sboru ve Vídni 21.10., a souhlasilo s navrženým datem konání konfirmace (po domluvě s konfirmandkami byl pak zvolen náhradní termín 7.10.). Schválen byl návrh, aby celý poloviční úvazek pastoračního pracovníka převzala v příštím období sestra Marta Vařílková. Staršovstvo vyslechlo průběžnou zprávu o hospodaření sboru, vyčíslení celkových nákladů spojených s letošními opravami bytů bude uzavřeno teprve po dokončení oprav ve farářském bytě.

Martin Horák

Brno-Židenice

Záříjová schůze židenického staršovstva hodnotila sborové aktivity konané koncem června a v průběhu prázdnin. - - - Uvítali jsme ve funkci pastorační pracovnice Janu Kašparovou, která toto místo přijala po rezignaci 2. farářky sboru Romany Špačkové. Společně jsme debatovali o obsahu její práce.

Sestře Kašparové přejeme v její práci mnoho zdaru. - - - Byl upřesněn plán bohoslužeb a sborových akcí, projednali jsme kalendář akcí seniorátních i celocírkevních. - - - Na 20. října připravujeme již třetí sborový zájez po tolerančních modlitebnách. Tentokrát navštívíme Proseč, Borovou, Telecí a Jimramov. - - - Staršovstvo vzalo na vědomí informace o aktuální finanční situaci sboru a informaci o stavu příprav opravy fasády kostela. Zahájení oprav předpokládáme počátkem října. - - - Staršovstvo schválilo opravu plotu farské zahrady.

Loučení s Romanou Špačkovou

S Romanou Špačkovou, dnes už Čunderlíkovou, jsme se loučili při bohoslužbách 2. září, kdy naposledy kázala v Židenicích. Tedy jako druhá farářka židenického sboru. Stěhuje se do Prahy za manželem Františkem. Loučení provází smutek, který se mísí se vzpomínkami na společně prožité a nadějí na příští setkání. Stejně tomu bylo i v Židenicích. Vždyť za téměř devět let, kdy jsme se s ní v Židenicích potkávali, bylo navzáno nejedno přátelství. Romana si nás podmaňovala svou upřímností, ochotou, uměním naslouchat a podpírat, uměla potěšit i společně se radovat, uměla mlčet i ve vhodnou chvíli promluvit. No prostě ji zdobila řada dobrých vlastností, které každý evangelík hledá u svého faráře.

K loučení patří také ohlednutí. Romana přišla do brněnského seniorátu v lednu 2004, kdy přijala povolání ke službě seniorátní farářky. Od prosince 2009 byla zvolena druhou farářkou židenického sboru. Druhou polovinou její pracovní náplně byla služba spirituálky Evangelické akademie Brno. Téměř po celou dobu pracovala v seniorátním odboru pro mládež, kam byla jmenována seniorátním výborem. A tak jsme se s ní mohli setkávat nejen na židenické „kazatelně“, ale také na kazatelkách ostatních brněnských sborů i v celém seniorátu. Při loučení sama své působení v našem sboru a seniorátu hodnotila velmi pozitivně. Hlavně proto, že se jí u nás dostalo pěkného přijetí. Samozřejmě nás těší, že se jí v Židenicích líbilo, a že považuje ta společně prožitá léta za naplněná. Za sbor se s ní rozloučil bratr kurátor.

Romana odchází do Prahy, kde bude kandidovat na místo seniorátní farářky. Přejeme jí do dalších let na kazatelkách a také v rodině všechno dobré od Pána Boha i od lidí.

Miroslav Maňák

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 8.10.

Úterý:

15:00 DD Věstonická
16:00 náboženství
17:00 dětský klub
19:00 příprava NŠ
19:00 modlitební setkání

Středa:

13:00 Diakonie Hrnčířská
15:00 kavárnička
16:00 konfirmandi
18:00 mládež

Čtvrtek:

10:00 klub otevřených
dveří
17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola
11:00 setkání na faře
17:00 třicátníci 21.10.

Brno II

Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 8.10.

Úterý:

13:00 Diakonie 2.10.,
16.10., 30.10.
18:30 setkání střední
generace 2.10.
19:30 setkání střední
generace 9.10.,16.10.,
23.10., 30.10.

Středa:

18:00 biblická hodina
19:30 mládež

Čtvrtek:

16:00 vyučování dětí
17:00 konfirmandi
17:00 dorost

Sobota:

9:30 DD Kociánka 6.10.,
20.10.

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání
v Blahoslavově domě

Brno – Husovice

Středa:

18:30 mládež

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina
20:00 staršovstvo 11.10.

Pátek:

15:30 Husovičtí vřeštani

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání na faře
18:00 Desert 14.10.

Brno – Židenice

Úterý:

16:00 BH pro děti
17:30 předkonfirmační
setkávání
19:00 setkávání
dvacátníků a třicátníků

Středa:

BH pro děti v Blansku
19:00 biblická hodina v
Blansku
19:30 staršovstvo 10.10.
19:00 Zpěvy a modlitby
z Taizé 17.10.

Čtvrtek:

17:30 setkání mládeže
19:00 biblická hodina

Pátek:

Setkání sboru:5.10. host
Pavel Kosorin: Práce
s bezdomovci

Sobota:

Sborový zájezd po
tolerančních kostelích
20.10.

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání
v modlitebně

Brno I**Brno II****Brno – Husovice****Brno – Židenice****7.10. 18. po sv. Trojici**

BK Olga Tydlitátová
ČK Olga Tydlitátová
Rch Olga Tydlitátová

BD A. Hauserová, *konfirmace*
Kuř Martin Horák, VP
Tiš 13:45 Martin Horák

Hu Štěpán Hájek

Žd Pavel Kašpar, VP
Bl Pavel Kašpar, VP

14.10. 19. po sv. Trojici

BK Marta Židková
ČK Marta Židková

BD Martin Horák
Tiš 10:30 A. Hauserová

Hu Filip Ženatý

Žd Pavel Kašpar
Bl Pavel Kašpar

21.10. 20. po sv. Trojici

10:00 Botanická CČSH
Milan Kern, VP
ekumena
Rch Jiří Šimsa

BD Martin Horák,
W. Fussenegger, VP
Tiš 10:30 A. Hauserová

Hu Štěpán Hájek
Ma Štěpán Hájek

Žd Pavel Kašpar
Bl Pavel Kašpar

28.10. 21. po sv. Trojici

BK Jiří Gruber
ČK Jiří Gruber

BD A. Hauserová
Tiš 10:30 Martin Horák

Hu Filip Ženatý

Žd, Pavel Kašpar
Bl Jan Asszonyi

4.11. 22. po sv. Trojici

BK Marta Židková
Opl Marta Židková, *bigbeat*
Rch Marta Židková

BD Martin Horák
Kuř A. Hauserová
BD 14:30 M. Horák,
J. Gruber, *instalace*

Hu Štěpán Hájek

Žd Pavel Kašpar, VP
Bl Pavel Kašpar VP

BK: Betlémský kostel v 8:30
ČK: Červený kostel v 10:00
Rch: Rychmanov v 14:15
Opl: Sál Opletalova 6 v 10:00

BD: Blahoslavův dům v 9:00
Kuř: Kuřim v 10:00
Tiš: Tišnov

Hu: Netušilova 26 v 9:00
Ma: Maloměřice, Borky 7
DDS v 10:30

Žd: Židenice v 9:00
Bl: Blansko v 14:00